کِتابِ صِفَنیا نَبی

پیشگُفتار

نامِ دَ شُروعِ امزی کِتاب صِفَنیا نَبی غَضَبِ خُداوند ره دَ ضِدِ مردُمِ یهُودا و مِلَّت‌های چارطرفِ ازوا اِعلان مُونه و مُوگیه که اُونا بخاطرِ بُت پرَستی و شرارَت خُو قضاوَت مُوشه. امزی خاطر از مردُم دعوَت مُونه که خودون ره فروتن کده توبه کُنه و از فرصت اِستِفاده کده پس سُون خُداوند بییه تا شاید از قضاوَتی

که دَ بَلِه ازوا اَمدَنی یَه نِجات پَیدا کنه. دَ آخِرِ کِتاب بَلدِه مردُم یگ پَیغامِ اُمید-بَخش مِیدیه و مُوگیه که خُداوند قَوم خُو ره جم کده پاک مُونه و اُونا ره دُوباره سرِ پای مُوکُنه. امچُنان اِعلان مُونه که یگ آیندِه پُر از صُلح-و-صفا و پُر از خوشحالی دَ اِنتِظارِ کسای اَسته که دَ خُداوند وفادار مُومَنه.

طبقه-بَندی مَوضوع‌ها

اَمَدونِ قضاوَت دَ بَلِه یهُودا (۱:۲)

روزِ بُزُرگِ خُداوند (۱:۱۴)

قضاوَت دَ بَلِه یهُودا (۱:۲)

قضاوَت دَ بَلِه فَلَسطِین (۴:۲)

قضاوَت دَ بَلِه موآب و عمون (۸:۲)

قضاوَت دَ بَلِه کُوش (۱۲:۲)

قضاوَت دَ بَلِه آشُور (۱۳:۲)

آیندِه اورُشَلیم (۱:۳)

۱ ① کلامِ خُداوند دَ روزای
پادشاهی یوشیا باچِه آمون پادشاهِ یهُودا،
دَ صِفَنیا باچِه کُوشی، نوسِه گِدَلیا، کوسِه

اَمَریا باچِه حِزقیا نازِل شُد.

اَمَدونِ قضاوَت دَ بَلِه یهُودا

② خُداوند مُوگیه: "ما تمامِ چِیزا ره
از رُوی زمی کامِلاً از بَین
مُوبرُم.

③ ما اِنسان و حَیوان ره از بَین
مُوبرُم؛
ما مُرغَکوی هَوا و
ماهیای دریا ره از بَین

مُوبرُم

و هر چِیزی ره که باعِثِ لخشِیدو
مُوشه قد شرِیرو قتی.

اَرے، ما بَشر ره از رُوی
زمی نابُود مُونُم.“

اِی ره خُداوند مُوگیه.

④ “ما دِست خُو ره دَ خِلافِ یهُودا

و دَ خِلافِ تمامِ
باشِنده‌های اورُشَلیم
دِراز مُونُم؛

و ما تمامِ باقی‌مَنده‌های بُتِ بَعل و
نام‌های کٹه‌کَلونای بُتخانه و
پیشوایو ره

امزی جای گُم-و-گُل
مُوکنُم؛

⑤ امچُنان کسای ره که دَ بَلِه بام‌ها

لَشکرِ آسمو ره سَجده
مُونه،

کسای ره که ام خُداوند ره سَجده
کده دَ نامِ شی قَسم مُوخوره

و ام دَ بُتِ مِلکوم قَسم
مُوخوره،

۶ کسای ره که از پَیرَوی خُداوند
رُوی گَشتَنده

و خُداوند ره طلب نَمُونه و
ازُو مشوَره نَمِیگِیره.

۷ دَ حُضُورِ خُداوند-خُدا چُپ بَشِید،

چُون روزِ خُداوند نزدِیک
اَسته!

اینه، خُداوند یگ قُربانی آماده

کده

و مِهمونای خُو ره تقدِیس
کده.

۸ دَ روزِ قُربانی خُداوند،

ما کټه‌کَلونا، باچه‌های
پادشاه

و تمامِ کسای ره که از
راه-و-رَسمِ بیگَنه‌گو
پَیرَوی کده رقمِ ازوا
کالا مُوپوشه جَزا

مِیدیُم.

⑨ دَ امزُو روز ما تمامِ کسای ره که
از بَلِه لَخَکِ درگه قِرت مِیزَنه،

کسای ره که خانِه خُدایون
خُو ره

قد ظُلم و حیله-و-مَکر پُر
مُوکُنه جَزا مِیدیُم."

⑩ خُداوند مُوگیه:

"دَ امزُو روز یگ فریاد از درگِه
ماهی شِنِیده مُوشه،

یگ ناله از حِصّه دوّمِ شار

و آوازِ بِلندِ سقُوط از
تِپه‌ها.

⑪ باشِنده‌های منطقِه بازار ناله
مُونه،

چراکه پگِ سَوداگرا از
بَین رفته

و تمامِ کسای که قد نُقره
خرِید-و-فروش مُوکُنه
نابُود شُده.

⑫ دَ امزُو زمان ما اورُشَلیم ره قد چِراغ‌ها تلاشی مُونُم

و مردُمی ره که کَورِه خُو ره کٹه کده شِشته

و دَ دِل خُو مُوگیه، 'خُداوند نَه نیکی مِیرسَنه و نَه بَدی،'

جَزا مِیدیُم.

⑬ مال-و-دَولتِ ازوا غارَت مُوشه

و خانه‌های ازوا بیرو.

اگرچِه اُونا خانه‌ها آباد مُونه،

لیکِن دَزوا جای-دَ-جای
نَمُوشه؛

اگرچِه اُونا تاک‌های انگُور
مِیشَندَنه،

لیکِن از شرابِ ازوا وُچی
نَمُونه.

روزِ بُزُرگِ خُداوند

(۱۴) روزِ بُزُرگِ خُداوند نزدِیک اَسته،

نزدِیک اَسته و غَدر عَجَله
دَره؛

آوازِ روزِ خُداوند تَلخ اَسته

و مَردِ جنگی دَ امزُو روز
دَ آوازِ بِلند فریاد
مُونه.

۱۵ امُو روز روزِ غَضَب اَسته،

روزِ سختی و پریشانی،

روزِ تباهی و خرابی،

روزِ تریکی و سیاهی،

روزِ آوُرها و تریکی تِیره،

۱۶ روزِ شیپُور و غَوغای جنگ

دَ ضِدِ شارای دیوالدار

و دَ ضِدِ بُرج‌های بِلند.

۱۷ ما دَ بَلِه مردُم دَ اندازِه سختی میرُم

که اُونا رقمِ آدمای کور راه بِگرده،

چراکه اُونا دَ ضِدِ خُداوند
گُناه کده.

پس خُونِ ازوا رقمِ خاک ریختَنده
مُوشه

و جَسَدای ازوا رقمِ
سرگِین موفته.

⑱ دَ روزِ غَضَبِ خُداوند

نَه نُقرِه ازوا مِیتَنه اُونا ره
نِجات بِدیه

و نَه طِلّای ازوا؛

آتِشِ غَیرَتِ اوُ

تمامِ زمی ره قُورت مُونه،

چُون اُو دَ بَلِه تمامِ باشِنده‌های زمی

تباهی ترسناک میره.»

قضاوَت دَ بَلِه یهُودا

۲ ① اَی مِلَّتِ بی‌شَرم،

جَم شُده یگجای شُنِید،

② پیش ازی که حُکمِ مَجازات بییه

و دَ امزُو روز شُمو رقمِ
کاهِ دَمِ باد بُرده شُنِید؛

پیش ازی که شِدَّتِ قارِ خُداوند

دَ بَلِه شُمو بییه؛

پیش ازی که روزِ غَضَبِ خُداوند

دَ بَلِه شُمو بییه.

③ خُداوند ره طلب کنِید، اَی پگِ
آدمای فروتنِ زمی

که احکامِ ازُو ره دَ جای

میرِید؛

عدالت ره طلب کنِید و دَ طلبِ
فروتن شُدو بَشِید؛

دَ امزی رقم شاید بِتنِید

که دَ روزِ غَضَبِ خُداوند دَ
پناهِ ازُو تاشه شُنِید.

قضاوَت دَ بَلِه فَلَسطِین

④ اینه، غَزه ایله مُوشه

و اَشقِلون یگ بیرَنه

مُوشه؛

مردُمِ اَشدود دَ وختِ چاشت از
شار خُو هَی مُوشه

و عِقرون رِیشه‌کن مُوشه.

۵ وای دَ حالِ ازشُمو مِلَّتِ کریتی‌ها

که باشِنده‌های بغلِ دریا
اَستِید!

اَی کِنعان، اَی سرزمِینِ فَلَسطِینیا

کلامِ خُداوند دَ ضِد شُمو

اَسته؛

و ما شُمو ره دَ اندازِه تباه مُونُم

که هیچ باشِنده دَز شُمو
باقی نَمَنه.

⑥ بغلای دریا علفچرها و جای
چوپونو مُوشه

و قوتونِ گوسپندو.

⑦ بغلِ دریا مُلکیَتِ باقی‌مَنده‌های

خانَوارِ یهُودا مُوشه

که گَله‌های ازوا دَ اُونجی
مِیچَره

و اُونا دَ وختِ شاو
دَ خانه‌های اَشقِلون خاو
مُونه.

چُون خُداوند، خُدای ازوا دَ فِکرِ
ازوا اَسته

و خوشبَختی ازوا ره پس
میره.

قضاوَت دَ بَلِه موآب و عمون

⑧ "ما طعنِه موآب

و دَو-و-دشنامِ عمونیا ره
شِنِیدُم

که اُونا چِطور قَوم مَره طعنه دَد

و بخاطرِ گِرِفتون سرحدای
ازوا اِفتخار کد."

⑨ امزی خاطر خُداوندِ لشکرها،

خُدای اِسرائیل مُوگیه:

"موآب رقمِ سَدُوم مُوشه

و عمون رقمِ عموره،

جای خارها و چُقُوری‌های نَمَک

و یگ بیرَنِه اَبَدی.

باقِیمندِه قَوم مه اُونا ره غارَت
مُونه

و نِجات یافته‌های مِلَّت
مه اُونا ره تَصَرُف
مُوکُنه."

۱۰ اِی بخاطرِ کِبر-و-غرُورِ ازوا دَ بَلِه ازوا میبیه،

چراکه اُونا قَومِ خُداوندِ لشکرها ره رِیشخَند زَد

و دَ بَلِه ازوا خود ره کٹه کٹه کد.

۱۱ خُداوند ترس ره دَ بَلِه ازوا قرار مِیدیه،

چراکه اُو تمامِ خُدایونِ

زمی ره دَ هیچ برابر
مُونه

و پگِ مِلَّت‌ها که دَ ساحِلای دریا
اَسته

هر کُدَم شی از جای خُو
اُو ره سَجده مُوکُنه.

قضاوَت دَ بَلِه کُوش

⑫ "اَی مردُمِ کُوش،

شُمو ام قد شمشیر مه

کُشته مُوشِید.“

قضاوَت دَ بَلِه آشُور

۱۳ خُداوند دِست خُو ره دَ خِلافِ
شمال دِراز مُونه

و آشُور ره تَباه مُوکُنه؛

اُو نینوا ره یگ بیرَنه جور مُونه،

یگ زمِینِ خُشک رقمِ
بیابو.

۱۴ گَله‌ها و تمامِ جانوَرای رقم رقم

دَ مینکلِ نینوا خاو مُونه؛

قوطو و بُوم

شاو ره دَ بَلِه
سرستُونی‌های شی تیر
مُونه؛

آوازِ بِلندِ ازوا از کِلکِینا میبه،

خرابی دانِ درگه‌های شی
ره مُوپوشَنه

و چیوهای سَرو شی لُچ
مُوشه.

⑮ اِی امُو شارِ مغرُور اَسته

که مردُم شی دَ اَمنیَت زِندگی مُوکد؛

اُو قد خود خُو مُوگُفت:

"تنها ما اَستُم و دِیگه هیچ کس نِییه."

اِی چِطور بیرو شُده

و جای خاوِ حَیوانای وَحشی شُده!

هر کسی که از پالُوی شی تیر شُنه

رِیشخَند مُونه و دِست خُو ره

تکان مِیدیه.

آیندِه اورُشَلیم

۳ ① وای دَ حالِ شارِ

سرکَش، نَجِس

و ظُلم کُنِنده!

② اُو هیچ گپ ره نَمِیشنَوه

و اِصلاح شُدو ره قبُول

نَمُونه.

اُو دَ خُداوند تَوَکُل نَمُوکُنه

و دَ خُدای خُو نزدِیک
نَمُوشه.

③ کټه‌کَلونای ازُو دَ مَنِه شی مِثلِ
شیرای غُران اَسته؛

قاضی‌های شی مِثلِ
گُرگای شاو

که تا صُبح هیچ چِیز ره
باقی نَمیله.

۴ اَنبیای شی مردُمای بےپَروا و خیانَتکار اَسته؛

پیشوایون شی چِیزای مُقَدَّس ره بےحُرمَت مُونه

و شریعت ره تَی پای مُوکُنه.

۵ خُداوند دَ مَنِه شی عادِل اَسته

و بَدی نَمِیرَسَنه.

اُو هر صُبح قضاوَت خُو ره بَرمَلا

مُونه

و غَفلَت نَمُونه؛

لیکِن آدمِ بےاِنصاف شَرم
ره نَمُوفامه.

۶ "ما مِلَّت‌ها ره نابُود کدیم

و بُرج‌های ازوا خراب
شُده؛

ما کوچه‌های ازوا ره بیرو کدیم

تا هیچ کس ازوا تیر

نَشُنه؛

شارای ازوا تَباه شُده

و بِدُونِ مردُم و بِدُونِ
باشِنده‌ها مَنده.

⑦ ما دَ شار گُفتُم:

ٰتُو حتماً از مه مِیترسی

و اِصلاح شُدو ره قبُول
مُونی!

اوخته جای بُود-و-باشِ

مردُم تُو تَباه نَمُوشه

و تمامِ چِیزای ره که دَ بَلِه
تُو اَوُردَنی اَستُم،
نَمیرُم.'

لیکِن اُونا قد تمامِ قُدرت

اعمال خُو ره دِیگه ام
فاسِد کد."

۸ پس آلی خُداوند مُوگیه:

"مُنتَظِرِ ازمه بَشِید

تا روزی که ما باله شُده دَ
خِلاف شُمو شاهِدی
مِیدیُم!

چُون ما فَیصَله کدیم که مِلَّت‌ها ره
جَم کنُم

و مَملَکَت‌ها ره یگجای
کنُم

تا غَضَب خُو و تمامِ شِدَّتِ قار خُو
ره

دَ بَلِه ازوا بِریزَنُم،

چُون دَ آتِشِ غَیرَت مه

تمامِ زمی دَر مِیگِیره.

۹ اوخته ما زِبونِ قَومها ره تبدِیل
کده دَزوا زِبونِ پاک مِیدیُم

تا پگِ ازوا نامِ خُداوند ره
بِگِیره

و دَ یگ دِل اُو ره خِدمت
کُنه.

۱۰ از اُو طرفِ دریاچه‌های کُوش

پرَستِش کُنِنده‌های مه،
یعنی مردُمِ تِیت‌پَرَک
شُدِه مه

بَلدِه مه هدیه میره.

⑪ دَ امرُو روز، اَی اورُشَلیم، تُو
بخاطرِ تمامِ اعمال خُو

که دَ ضِد مه گُناه کدے،
شرمِنده نَمُوشی،

چُون تا اُو زمان کسای ره که
مَستِ کِبر-و-غرُور اَسته

از مینکل تُو دُور مُونُم

و تُو دِیگه دَ کوهِ مُقَدَّس
مه مغرُور نَمُوشی.

۱۲ ما دَ مینکل تُو

یگ قَومِ عاجِز و مُسکِین
ره باقی میلُم

و اُونا دَ نامِ خُداوند تَوَکُل
مُونه.

۱۳ باقی‌مَندِه اِسرائیل شرارَت نَمُونه

و دروغ نَمُوگیه

و نَه ام دَ دان‌های ازوا زِبونِ چَلباز
پَیدا مُوشه،

چُون اُونا مُوخوره و خاو
مُونه

و هیچ کس اُونا ره
نَمِیتَرسَنه.“

۱۴ اَی دُخترِ صَهیون، بَیت بِخان؛

اَی اِسرائیل، چِیغ بِزَن!

اَی دُخترِ اورُشَلیم،

قد تمامِ دِل خُو خوشی و
خوشحالی کُو!

۱۵ خُداوند قضاوَت ره از بَلِه تُو دُور
کده

و دُشمَنای تُو ره پس تاو
دَده.

خُداوند، پادشاهِ اِسرائیل دَ مینکل
تُو اَسته

و تُو دِیگه از بَلا-و-

مُصِیبت ترس
نَمُوخوری.

۱۶ دَ امزُو روز دَ اورُشَلیم گُفته
مُوشه:

"اَی صَهیون، ترس
نَخور؛

نَیل که دِستای تُو سُست
شُنه.

۱۷ خُداوند، خُدای تُو دَ مینکل تُو
اَسته،

مُبارِزِ قُدرتمَند که نِجات
مِیدیه؛

اُو بخاطر تُو خوشی کَلو مُونه

و تُو ره دَ وسِیلِه مُحَبَت
خُو آرامِش مِیدیه؛

اُو بخاطر تُو قد سرُودها
خوشی مُوکُنه.

۱۸ اَی صَهیون، کسای که دَز تُو
تعلُق دَره

و بخاطرِ برگُزار نَکدونِ

عِیدها غَمگی اَسته

ما اُونا ره جَم مُونُم

تا اِی شرمِندَگی دَ بَلِه
ازوا بارِ گِرَنگ نَبَشه.

۱۹ دَ امزُو زمان ما قد تمامِ کسای
که دَ بَلِه تُو ظُلم کده

حِساب-و-کِتاب مُونُم؛

ما لَنگا ره نِجات مِیدیُم

و هَی شُدهها ره جَم

مُوکنُم.

ما شَرمِ ازوا ره دَ تمامِ زمی دَ
عِزَت-و-اِحترام تَبدِیل مُونُم

و اُونا ره صاحِبِ نام-و-
نِشان مُوکنُم.

۲۰ دَ امزُو زمان ما شُمو ره پس
میرُم؛

و غَیتِیکه شُمو ره جَم مُونُم

ما شُمو ره دَ مینکلِ تمامِ قَومهای
زمی

صاحِبِ نام-و-نِشان و عِزَت-و-
اِحترام مُونُم،

دُرُست وختِیکه ما خوشبَختی‌های شُمو
ره

دَ پیشِ نظر شُمو پس میرُم.“

اِی ره خُداوند مُوگیه.

سوال دارید؟ +1 807.700.6090
afghanbibles.org © آزرگي